

מסופר על הגאון האדרת זצ"ל שכאשר נפטרה בתו שהיתה ידועה ומפורסמת כיראת שמיים ואצילית מאוד, נקבעה שעה ללוויה. והנה בהגיע השעה היעודה התאספו קהל רב ליד ביתו, ורק אביה האדר"ת לא הופיע ללוויה, בני הבית סיפרו כי הגאון מסתגר בחדרו ואי אפשר להוציאו משם, הדבר היה לפלא בעיני הקהל, כיון שהאדר"ת היה ידוע בהקפדתו על שמירת זמנים באופן מיוחד ותמיד היה מגיע לכל מקום בזמן המדויק שנקבע.

כחלוף כחצי שעה מהזמן שנקבע נראה האדר"ת יוצא מחדרו ובא אל הלוויה, והוא הסביר למשתתפים את סיבת איחורו: כתוב 'חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה', הרהרתי בליבי והרגשתי שאינני מסוגל לברך 'ברוך דין האמת' בפטירת ביתי, בדיוק באותה שמחה כפי שברכתי 'שהחינו' בלידתה, ולשם כך הוצרכתי עוד מעט זמן כדי לעבוד על עצמי ולהגיע לאותה הרגשת שמחה, ולברך אכן על הרעה בדיוק כפי שמברך אני על הטובה.

למדים אנו מכך שהמבט הנכון הוא שה'מכות' כביכול שאנו מקבלים מהקב"ה, הן מכות של אוהב, שאינן אלא טפיחה על השכם וכלל אינן 'מכות'.

המגיד הנודע הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל היה מספר על כך, שכאשר נפוליון כבר כבש חלקים נרחבים בשטחי אירופה החליט להמשיך ולכבוש אף את רוסיה, בעת ההיא תקופת חורף היתה, והחורף העז ששרר אז ברוסיה הקשה עליו את המלחמה. כאחד מדרכי הפעולה הוא החליט לצור על אחת הערים, אך לא צלחה דרכו. עברו שבוע ושבועיים של מצור והם לא נכנעו, השלגים הכבדים שהמשיכו לרדת כל העת היו בעוכריו של נפוליון.

בוקר אחד נכנס אליו גנרל הצבא שלו ואמר לו: "אדוני המלך, המצב אינו יכול להימשך כך, או שנצליח להתקדם או שנעזוב את המקום, כי החיילים המתבצרים בשדות הפתוחים כבר מתחילים להתמרד".

אמר לו נפוליון: "כבר חשבתי על המצב, והחלטתי כי אני ואתה נפשוט את בגדי הצבא שלנו, נתלבש כאנשים פשוטים, כאיכרים, כך ניכנס אל עיר האויב בהסוואה, נשמע את המצב בפנים מקרוב, אם נשמע שהם מצוידים עוד בהרבה מזון, נעזוב את המקום. אך אם נשמע שהם על סף יאוש ותיכף יחסר להם מזון, נדע כי עומדים הם ליפול בידינו ונתעודד ונתעודד את חיילינו".

השניים התלבשו אכן כאנשים פשוטים, יצאו לדרך ונכנסו אל העיר בשבילים צדדיים, בהגיעם אל מרכז העיר נכנסו למסעדה, ושמעו שם כיצד חיילי העיר משוחחים ביניהם, האחד אומר לשני "מה יהיה הסוף? המטבח מתרוקן! כבר שבוע שלא אכלתי לחם, עוד נמות כאן ברעב", אומר לו השני: "שבוע? אני כבר שבועיים לא אכלתי לחם!". נפוליון שומע את הדו שיח הזה ומתעודד.

לפתע אחד החיילים מיושבי המסעדה אומר לקצין שלו: "האיש הזה שם בצד המסעדה הוא נפוליון", "מה פתאום?" - מתרעם עליו הקצין - "השתגעתי??", אך החייל ממשיך בשלו ואומר: "פעם ביקרתי בעיר פולנית בעת שערכו מסדר צבאי וראיתי שם את נפוליון, ואין לי ספק שזה אכן הוא".

כדי לחזק את דבריו פנה החייל אל הקצין ואמר לו: "אינך חייב להאמין לי, אבל מה איכפת לך, גש אליו ובקש ממנו פספורט".

אך שמעו הגנרל ונפוליון את הצעתו של החייל הבינו שנקלעו למצב לא פשוט. אך לא אנשים כמותם יאבדו את עשתונותיהם, מיד התעשת הגנרל והחל לצעוק על מלכו - נפוליון שישב מולו, "תביא לי כוס בירה, למה לא הבאת לי בירה, הרי שילמתי לך עבור זה, האם גנבת את הכסף לעצמך? היכן הבירה?".

יושבי המסעדה החלו לצחוק ולצעוק אל עבר החייל: "איזה נפוליון! אתה מדמיין!! כנראה שהרעב העביר אותך על דעתך".

נפוליון - כדי להשלים את ההצגה - קם ממקומו והלך להביא בירה, ונפל. נגש אליו הגנרל והיכה אותו "אני לא רוצה לראות אותך יותר איתי!! גנב שכמותך!!", וכך תוך כדי הכאות יצאו שניהם מהמסעדה ונמלטו על נפשם כל עוד רוחם במ.

כששבו אל המחנה פנה הגנרל אל המלך נפוליון וביקש את סליחתו על ההכאות והעלבונות שהנחית עליו במסעדה. "מה???" - תמה נפוליון - "אתה מבקש ממני סליחה על המכות והעלבונות? הרי הצלת בכך את חיי, אילו היית ממשיך לכבדני הרי היו תולים אותי על העץ, אדרבה צריך אני להודות לך מעומק ליבי על המכות והעלבונות הללו שהצילו את חיי, תודה רבה!".

זה היחס שצריך להיות לנו על כל מה שאנחנו מקבלים מהקב"ה, טובות ומכות כאחד, כי ה'מכות' הללו 'טובות' הן שמצילות את חיננו.

נלב"ע ביום ג' באדר א' תרס"ה.

תשובה

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 56

השבון 61135

ע"ש: SHCH office

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, חדרה, נתניה,
בני ברק, פתח תקווה, רחובות,
מודיעין עילית ואחיסמך

העלוין יוצא להצלחת העורך ובני משפחתו ברוחניות ובגשמיות

הקרשים המופלאים

הרב דוד ברורמן שליט"א

ראש ישיבת קול תורה הגאון רבי הרב אלחנן קונשטט זצוק"ל נזקק בהזדמנות כלשהי להיכנס לחנות למוצרי פרזול ברחוב יפו בירושלים. כאשר נכנס לחנות, גילה שבעל הבית יצא לזמן מה מחנותו, ועל כן עמד והמתין לבעל החנות, כשהוא מהרהר בדברי תורה.

תוך כדי המתנתו נכנס לחנות אדם בעל חזות חילונית מוקפדת, וכאשר ראה שהמוכר איננו, שאל את הרב קונשטט: "מיהו בעל החנות?" ענה לו הרב: "אין לחנות בעלים!" שאל הקונה: "אם אין לחנות בעלים, מי הביא את כל המוצרים?" ענה הרב: "האם לא שמעת? בשבוע שעבר אירע פיצוץ אדיר במפרץ חיפה, מהפיצוץ הגדול הזה נוצרו אטומים ומולקולות. הרוח נשאה את האטומים והמולקולות ומהן נוצרו החנות ותכולתה..."

הקונה חשב שלפניו עומד אדם שאינו שפוי בדעתו ואמר לרב: "אדוני, נראה לי שהנך זקוק לטיפול וסעד נפשי דחוף ביותר, וכי יכול להיות שמפיצוץ נוצרה חנות? ראה כמה הכול מתוכנן ומסודר כאן, וכי פיצוץ הזורע הרס יסדר כל פריט ופריט אל מקומו הראוי והמדויק?? הלא אף אדם הגיוני לא יקבל הסבר משונה כל כך?"

ענה לו הרב קונשטט: "האני הוא המשוגע? הלא יש אנשים האומרים שלא רק החנות נבראה מפיצוץ, אלא תבל ומלואה!!! וכי יתכן הדבר שמפיצוץ נוצר העולם כולו? ומדוע בכל זאת יש המאמינים שכך נברא העולם, אף על פי שדבר זה אינו הגיוני? התשובה היא כי נח להם לומר כך, כדי שיוכלו לחיות כרצונם, כתאוותם, וגאוותם אינה נותנת להם להכיר שיש בורא ומנהיג מעליהם!"

פרשת תרומה פותחת את סדרת הפרשות העוסקות בהקמת המשכן ופלו. אותו משכן ששימש את אבותינו במדבר, וגם שנים רבות לאחר כניסתנו לארץ - בשילה, במצפה, בגבעון ובבית שמש - עד שהגיע לירושלים. המשכן בנוי היה מארבעים ושמונה עמודי עץ ענקיים. כל עמוד התנשא לגובה עשר אמה (כחמשה מטרים), ברוחב אמה וחצי על אמה.

על עצים מופלאים אלו נאמר בפסוק: "ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים" (שמות כ"ו ט"ו) נשאלת השאלה א. כיצד הגיעו העצים לעם ישראל הנמצא במדבר? ב. מדוע דווקא עצי שטים? ג. מה כוונת התורה 'עומדים'? ד. מדוע התורה מדגישה: "ועשית את הקרשים" היה ראוי לומר: " ועשית קרשים" מדוע "הקרשים" - ב-ה' הידיעה. בניגוד לכל כלי המשכן האחרים?

רש"י במקום מביא את דברי המדרש: "מהו הקרשים- מאותן העומדין ומיוחדין לכך- יעקב אבינו נטע ארזים במצרים, וכשמת צווה לבניו להעלותם עמם, כשיצאו ממצרים ואמר להם- שעתידי הקב"ה לצוות אותן לעשות משכן במדבר מעצי שטים, 'ראו שיהיו מזומנים בידכם'. הוא שיסד הפייטן בפיוט שלו: 'טס מטע מזורזים קורות בתינו ארזים שנזדרזו להיות מוכנים בידם מקודם לכן."

ואכן, כך משמע גם מפרשת ויקהל, שם מתואר הביצוע בפועל של המשכן, והתורה מלמדת אותנו, שאת עצי-השיטים הביאו "כל אשר נמצא איתו עצי-שיטים"- הרי שהעצים היו בידי בני-ישראל עוד ממצרים. (שמות רבה ל"ג)

מה אנו למדים מזה? הרי אפשר היה לקחת כמה קרשים גם במדבר. בני ישראל הגיעו למקום ששמו 'אילים'. היו שם שבעים תמרים- עצי דקל. וכי אי אפשר היה להמציא מהם כמה קרשים למשכן? הרי גם בהיותם במדבר יכלו לקנות עצים מסוחרי הגויים או לשלוח שליחים ליער הקרוב ולהביאם משם.

הגמרא במסכת יומא (ע"ב.) מביאה כמה פירושים למילה 'עומדים' נציין שנים מהם: "אמר רבי חמא ברבי חנינא: "עצי שטים עומדים"...- עומדים - "שמעמידין את צפויין". ב. עומדים, שמא תאמר אבד סברן ובטל סכויין - תלמוד לומר עומדים - שעומדין לעולם ולעולמים."

יש להתבונן בשני הביאורים, מה משמעות המילים: "שהם מעמידים את ציפוי הזהב שעליהם?" כן יש להתבונן למה התכוונו חז"ל באמרם: "שעומדין לעולם ולעולמים."?

מסביר רבינו בחיי (שם): "והענין לומר כי אף על פי שהמשכן והמקדש עתידין ליחרב, וכלי הקדש הגופניים עתידיים שיאבדו בגולה, אין להבין שכשם שפסקו למטה כך פסקו למעלה תבניתם ודוגמתם, ח"ו !! אבל הם עומדים וקיימים לעולם, ואם פסקו למטה עתידיים לחזור לקדמותם."

כלומר, החלק החומרי של משכן השם, עלול הוא להיחרב, אולם החלק הרוחני שבו הוא לנצח. ומפני כן כשאנו מציינים כיום את "חורבן הבית" אנו מציינים את היעדר והחיסרון הנראה לעין בשר. אך מהמבט הרוחני פנימי, שם יש רושם גבוה יותר, בבית מקדש של מעלה, שם אין שום חורבן. ברובד הזה המקדש חיי קיים ועומד.

ולאור דברים אלו מחדש רבינו בחיי ביאור חדש ומופלא בפשר דברי חז"ל: "שהם מעמידים את ציפוי הזהב שעליהם" וז"ל: "קרא - צפוי הכח שהם מצפים לו". כלומר, שהמקור לציפייה להחזרת השכינה לציון יונקת את כוחה מהקיום הרוחני-שמימי של בית המקדש של מעלה בהווה. עצם היות בית המקדש הרוחני קיים ועומד, הוא, הוא, הכוח שמעורר את הצפייה התמידית לבניין בית המקדש בקרוב. שכן, כל דבר שהאדם מצפה לו יש בו דבר והיפוכו. מצד אחד הוא חסר לו, ולכן הוא מצפה לו. ומאידך מצד שני, אם הוא מצפה, סימן שבאיזה שהוא מקום הוא כבר קיים בהווה, בתוכו, בחלומו.

לאור זה ניתן כעת לקבל אור חדש על דברי המדרש בהיסטוריה עתיקת היומין של קרשי המשכן עצי שיטים. במעשהו של יעקב אבינו הסתתרה כוונה עמוקה: הוא ביקש למסור ביד בניו נחמה, שבכוחה יוכלו לשאת את סבלותיה של הגלות הנוראה. לא היה די להם בהבטחה המילולית "אנוכי אעלך גם עלה". את הנחמה שאבו מעצי-השיטים. הם ראו את העצים הללו, וזכרו את ההבטחה על הגאולה ועל בניית המשכן באמצעות עצי-השיטים.

עצי השיטים עומדים לעולם, לא רק לאחר החורבן, אלא אפילו קודם הקמת המשכן. נראה שיעקב אבינו לא ביקש רק לדאוג לבניו לצורך הפשוט של עצי שיטים לבניין המשכן. יעקב אבינו רצה לטעת בליבותם של בני ישראל במצרים את הצפייה למשכן, את הצפייה לגאולה. עצי השיטים העמידו את הצפייה לישועה, עוד קודם שנבנה המשכן. כיצד? עם ישראל נטע עצי שיטים, טיפח אותם וגידל אותם בתוככי הגלות המצרית. לאורם, ולצילם, התחנכו ולמדו ילדי ישראל מינקותם - אנו מצפים ליום שבו נגאל, ונבנה את משכן השם. לימדנו יעקב במעשה הנטיעה יסוד חשוב - צפייה

לישועה אינה רק געגוע ותקווה, אלא צפייה הבאה לידי ביטוי במעשים בפועל. בדברי המדרש יש הדגשה נוספת, שיעקב הביא את העצים למצרים. הוא לא הסתפק בנטיעת ארזים במצרים, אלא הביא עמו את השתילים מארץ-ישראל. דבר זה מחזק את הנחמה והעידוד, כאשר בני-ישראל רואים בעיניהם את הארזים שהובאו מארץ-ישראל, המבשרים להם כי הם עתידים להיגאל.

ויש להוסיף, שהדגשה יתרה על הנחמה אנו מוצאים גם במקורו של פירוש זה - רבי תנחומא, מלשון תנחומין. זוהי הנחמה שמנחמים את עם-ישראל השרוי בגלות, שיראה בעיניו את העצים שמהם ייבנה המשכן בבוא עת גאולתו.

חידוש נוסף נפלא ביותר ראיתי בספר: "פני מלך" (מעובד) נאמר במדרש תנחומא בפרשתנו מדוע דווקא עצי שטים, התשובה היא: "לכפר על שטות מעשה העגל". יש להבין כיצד עצים אלו שנטע יעקב אבינו דווקא הם יכפרו על מעשה העגל?

למדונו חז"ל שישודיה של עבירה נעוץ בדברי חז"ל: "אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות", כאדם הצועד על סף תהום ומנתר שם בקלילות ובפיזות, הרי כל תנועה שגויה או כל רוח קלה תפילה אל התהום, כך הוא יהודי החי ללא כל חשבון, תכנון, ומחשבה, יהודי זה לא מתכוון לחטא במזיד, אך מאחר וחיי מתנהלים ללא כל תכנון ומחשבה, א"כ כמוהו כמי שאורחות חייו על סף תהום המה.

כאשר חלילה נפל בתהומות החטא, והוא עושה את חשבון נפשו, הוא מגלה שצורת חייו חסרת המחשבה והתכנון היא זאת שהובילה אותו לתהומות. זו "הרוח שטות" שהפלתו. ומכאן עליו להסיק מסקנות לנהל את חייו מתוך תכנון דייקני, לכול צעד מחייו, להרהר בעיקר בתוצאות של מעשיו. המסקנה העיקרית שעליו לקבל על עצמו היא שתמיד עליו לפעול מתוך מחשבה ושיקול דעת. ולעצור את הקולות הנובעים מן הדחפים הספונטניים.

זהו שאמרו חז"ל ש"עצי שטים מכפרים" מכיוון שכשרואה החוטא את עצי השטים שניטעו עוד בימי יעקב אבינו מתוך הסתכלות ארוכת טווח, אף הוא בא לידי חיים שיש בהם תכנון, ובחיים שכאלו שוב אינו נופל לתהום החטא.

נמצאנו למדים מעט על סודם של אותם קרשים מופלאים, קרשים עם נשמה, אשר תובנות ולקחים נטועים בהם לעוררנו ולחזקנו בעבודתנו הרוחנית בזה העולם. יהי רצון שנזכה לראותם בקרוב בבנין בית המקדש.

המשכיות עם ישראל

הגאון רבי ישראל מאיר לאו שליט"א

לכאורה מדוע היו זקוקים ישראל דווקא לאותם עצים שנטע יעקב אבינו, ללמדך, הוראה לדורות, שהרי נאמר על המשכן: "ושכנתי בתוכם" ומלמדנו רבינו האלשיך הק' שהכוונה לתוך ליבותיהם של עם ישראל לנצח. וע"כ אם משתוקק היהודי להביא להשראת השכינה לבחינה של: - "ושכנתי בתוכם" - הרי זה בתנאי שיש מסורת ומורשת אבות. בתנאי שיש המשכיות של "דור לדור יביע אומר". לכן, רק מן הקרשים הללו, שיעקב אבינו שתל לפני ארבעה דורות, ברדתו מצרים - נצטוונו להקים את המשכן. אכן, יכלו בני ישראל להשתמש בעצים אחרים

שמצאו אי-שם בנווה, או בקדש ברנע, או בכל מקום על שפת ים סוף. אבל המשכן שהשי"ת מוכן לשכון בתוכו, של: "ושכנתי בתוכם", הוא רק אם הם יודעים להמשיך את מורשת בית אבא ובית סבא. יעקב אבינו עצמו לקח את האילן למצרים מהאשל ששתל סבא שלו, אברהם אבינו ("וייטע אשל בבאר שבע"). וכך מאברהם ליעקב ומיעקב ליוצאי מצרים, אלה ה-קרשים, בה' הידיעה, שמהם הוקם המשכן.

אמונה ותפילה

הרב שלום ארוש שליט"א

לצביקה היו שני בנים הוא השקיע בהם הרבה מאוד ונתן להם הכל. יום אחד הוא החליט לתת להם סכום כסף גדול. הוא מתקשר לכל אחד מהם ואומר לו: "בוא אלי, אני רוצה לתת לך מתנה מיוחדת".

הבן הגדול והחכם נוסע לאבא. והדרך ארוכה, אבל זה לא מעניין אותו. כל פסיעה מקרבת אותו אל האבא. כל פסיעה מקרבת אותו אל המתנה, ויותר ממה שהוא רוצה את המתנה, הוא פשוט רוצה לשמח את האבא. לכן כל רגע בדרך הארוכה רק מגדיל לו את הגעגועים וההתרגשות.

אבל הבן השני והטיפש נוסע ואומר לעצמו "אני כבר נוסע עשר דקות ועוד לא קיבלתי את המתנה, אולי אחזור הביתה... אולי אבא בכלל לא רוצה לתת לי... אם הוא רוצה לתת לי אז למה הוא לא מביא את המתנה עד אלי... כנראה הוא בכלל לא אוהב אותי ולא רוצה לתת לי..."

כל רגע בדרך מורט לו את העצבים ומתסכל אותו, והוא לבסוף הוא מתייאש וחוזר לביתו בלי המתנה ועוד כועס על האבא שלדעתו החליט להתעלל בו בחינם.

ויותר ממה שהוא מפסיד בעצמו הוא מצער את האבא צער משולש. דבר ראשון הוא מצטער מכך שהוא לא יכול להיטיב לבנו, כי זה כל רצונו. דבר שני הוא מצטער מכך שהבן חושב עליו כאלה מחשבות מטופשות ומעליבות על אביו שכל כך אוהב אותו. ודבר שלישי הוא מצטער מכך שגידל ילד כל כך טיפש ואטום.

אמנם המשל הזה נשמע קצת הזוי, כי איפה אפשר למצוא בן כל כך טיפש. אבל בנמשל הבן הטיפש הוא מראה של הרבה מאוד אנשים. אפשר לומר של רוב האנשים לצערנו.

כל כך מצוי לשמוע אנשים שאומרים שהם כל כך מאוכזבים ומיואשים מזה שהם מתפללים ולא נושעים, הם ממש נשברים מזה וחושבים 'כמה התפללתי, מדוע תפילותי לא נענות... 'ההרגשה הרעה הזו יכולה להתלבש בכל מיני מחשבות: 'אני לא ראוי', 'ה' לא אוהב אותי', 'ה' לא רוצה לתת לי', 'לא מגיע לי', 'אם הוא רוצה לתת לי למה הוא לא נותן לי מיד' ועוד, אבל בפועל הכול נובע מחוסר אמונה.

אבל תשאל, מדוע זה חוסר אמונה? הרי הוא כן מאמין בכוח התפילה והוא כן מאמין שה' יכו לללת לו, והראיה לכך שהוא עמד במשך שעות והתפלל. אז איפה כאן חוסר האמונה?

נקדים על פי דבריו של רבי נחמן שלימד זכות על אלה החולקים עליו ואמר: הם לא חולקים עלי, הם מציירים לעצמם דמות דמיונית מלאה רוע ועליה הם חולקים. גם אני מסכים שעל דמות רעה כזאת צריכים לחלוק, אבל זה לא אני. אם היו יודעים מי אני באמת לא היו חולקים עלי, כך הוא בענין האמונה. להאמין בה' זה אומר להאמין במידות של

הדרך לקרב את המשיח

הרה"ק רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א

"סבי, בעל הסולם זיע"א, בשנים שטרם השואה האימונה הודיע בשער בת רבים כי יש לעלות באופן מיידי ארצה, למקום אשר עיני ה' אלוךך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. רבים תמהו אז על דבריו של סבי, והיו אף שזעמו עליו וכינו אותו "ציוני", כזה שמתיימר להקים את היישוב מחדש בישראל".

הרבי ממשיך ומספר את קורות הימים ההם. עיניו עצומות למחצה, מוחו חרוש קמטים ודיבורו שוטף כנהר המתגבר על גדותיו. "האנשים הרבים שהתוועדו לדבריו של סבא קדישא, לגלגו, צחקו, ורבים אף יצאו נגדו. אבל סבא נשאר בשלו והמשיך לקרוא לעם היהודי לעלות ארצה. סבא הסמיך את דבריו על דברי הזוהר הק' בעניין הגאולה אך העם כולו העדיף להתעלם מדבריו".

הימים נקפו בזה אחר זה עד שהצורר הנאצי ימ"ש עלה על כס השלטון ואירופה בערה בדם, אש ותימרות עשן. היהדות נחרבה, קהילות שלמות נגדעו בזה אחר זה, דמם של נערים ואימותיהם התערבבו יחד. ימים נוראים שכמותם לא ראה העם היהודי מאז ומעולם. שש מיליון יהודים נעקדו על קידוש השם במהלך הימים הללו".

"מיד עם תום השואה הצליחו פליטים רבים לעלות ארצה על ידי ארגונים שונים" מספר האדמו"ר, "אני זוכר את עצמי הולך בתור נער צעיר ברחובות תל אביב, אנשים היו משתוממים לראות ילד יהודי עם פאות מסולסלות בשני צדי לחייו והיו נעצרים לשאול אותי מה שמי. "שמחה אשלג" הייתי משיב לעומתם, והם כתגובה היו פורצים בבכי מר". לפליאתי סיפרו עובדי האורח כי הם זוכרים כיצד סבי הקדוש, עמד על גבם ועורר אותם לעלות ארצה אך הם סרבו. "כמה משוגעים היינו", אמרו לי העובדים ושבים, ואז הכתה בי גודל ההכרה של כוח הסבא הקדוש, כוח מיוחד שיכל לראות מסוף העולם ועד סופו בזכות הזוהר הקדוש".

אני החלטתי ללמוד ולהאיר את תורת הזוהר הק' בכדי לזכות בדבריו הקדושים שאמר כי על ידי לימוד הזוהר יצאו עם ישראל מהגלות הנוראה בה הם שרויים. עד היום דמעותיהם של העובדים ושבים מול עיני, קריאותיהם מהדהדות באוזניי, וליבי נקרע בקרבי על זה שלא זכו לשמוע בקולו של הסבא. לפחות אני החלטתי לעשות מעשה ולזכות את עם ישראל כולו בכדי שיצא מהגלות, בכדי שיקרב את ביאת המשיח".

ה', אין הכוונה לצייר לעצמך דמות דמיונית שיש לה מידות של כעס ואכזריות ובה להאמין. זו לא אמונה בה, זו אמונה רעה וכוזבת באל אחר.

זה ממש כמו הבן שהתחיל לחשוב מחשבות שקריות על אבא שלו והמחשבות השקריות האלה הובילו אותו לכעס על האבא ולתסכול מהדרך ולבסוף התייאש לגמרי חזר לביתו, ציער את אביו והפסיד הכל.

לכן זה חשוב מאוד לדעת שלהאמין בה' זה אומר להאמין שה' אוהב אותך ורוצה לתת לך ולהאמין שצדק לו כשהוא עוד לא נתן לך. אם אתה מאמין בזה, אתה מבין שהתפילות שלך הן ממש רצון ה'. כי כל רצונו הוא לתת לך, והתפילות שלך הן הדרך שלך להגיע אליו ולעזור לבורא כביכול להוציא את רצונו מהכוח אל הפועל. אתה מאמין שמה שהכי ישמח את הבורא זה לתת. אתה מתפלל כדי למנוע צער מהבורא. זו ממש תפילה על ה' ולא על עצמך.

ואם אתה חזק באמונה הזאת לא ייכנס לך שום פקפוק בדרך, שום מחשבה שלא רוצים לתת לך.

ולכן בוודאי לא שייך שתתייאש או שתישבר כי אתה מרגיש שאתה מתקדם בכל תפילה ותפילה אל היעד. אתה מתקדם ובונה עוד ועוד כלים בכל בקשה שלך. כשברור לך שאבא רוצה לתת לך מתנה, אתה תוכל לנסוע שעות וגם ימים ושנים ולא תפסיק לעולם.

אבל אם אתה לא חזק באמונה שה' אוהב אותך, ואתה למעשה חושד בה' שהוא שונא אותך או שסתם מתעלל בך ומונע ממך דברים כי הוא לא באמת רוצה לתת לך.

אז חוץ מזה שזו לא אמונה בה', אלא אמונה באל דמיוני שאתה יצרת בדמיוןך, וחוץ מזה שאתה לא מתפלל לה' אלא לאותו אל מומצא - חוץ מכל זה יש כאן עוד שתי בעיות יסודיות: בעיה ראשונה, התפילות שלך הן לא תפילות אלא טרונות וטענות על ה' למה הוא לא רוצה לתת לך את מה שאתה רוצה. אתה במלחמה ובוויכוח עם ה' זה רק מפריד ומנתן אותך מה'.

אבל תפילה אמיתית היא חיבור עם ה', הרצון שלך ושל ה' הוא אחד, הוא רוצה לתת לך ורוצה שתתפלל ממש מתאוה לתפילותיך, ואתה רוצה לעשות לו נחת ולהרבות בתפילה כדי להתחבר אליו וכדי לעשות לו תענוג בזה שהוא יוכל לתת לך כמו שהוא רוצה. זה משהו אחר לגמרי.

בעיה שניה כל תפילה ותפילה שלך רק מייאשת אותך ורק מחזקת לך את ה"הבנה" שלך שה' בעצם שונא אותך. כי הנה התפללת תפילה נוספת ועדיין לא נושעת. כל תפילה רק מתסכלת אותך יותר.

וזה ברור שבמוקדם או במאוחר תעזוב את כל דרך התפילה, תתייאש, ומי יודע לאיזה מסקנות מעוותות ודרכים רעות אתה מסוגל להגיע.

את העלון ניתן לקבל במייל שלחו בקשת הצטרפות למייל shuly3910@gmail.com

או להורדה ב'דרשו', 'לדעת' 'אידישע ווינקעל', 'אור נקי' או לסרוק את הברקוד:

מסכת אבות פרק ה משנה יב :

"כל המזכה את הרבים אין חטא בא לידו. משה זכה וזיכה את הרבים זכות הרבים תלוי על ידו".

200 ₪ בלבד לשבת

וזכות הרבים נזקפת לזכותך!

בזכותך,

יחולקו מאות עלונים בעשרות בתי כנסת

Shuly3910@gmail.com

חשבון 61135 - בנק דיסקונט - סניף 56